

SONGÜL ÖDEN • #eşrefimahlukat

SONGÜL ÖDEN 1979 yılında Diyarbakır'da doğdu. Çocukluğunu Ankara'da geçirdi. Hacettepe Üniversitesi'nde yarı zamanlı şan eğitiminin ardından Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nden mezun oldu. Tiyatro, sinema ve televizyon alanında birçok ödüle değer görülen ve bu alanlarda üretmeye devam eden Öden, 2011 yılından beri UNFPA Birleşmiş Milletler Nüfus Fonu İyi Niyet Elçisi olarak görev yapmaktadır. 2025 yılında İletişim Yayınları tarafından yayımlanan, öykülerini bir araya getirdiği #eşrefimahlukat ilk kitabıdır.

İletişim Yayınları 3607 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 653

ISBN-13: 978-975-05-3899-5

© 2025 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2025, İstanbul

EDİTÖR Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK ÇİZİMİ Gamze Kuş

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Merve Öztürk

BASKI Ayhan Matbaası • SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit • SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul • Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları • SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SONGÜL ÖDEN

#eşrefimahlukat

ÇİZGİ

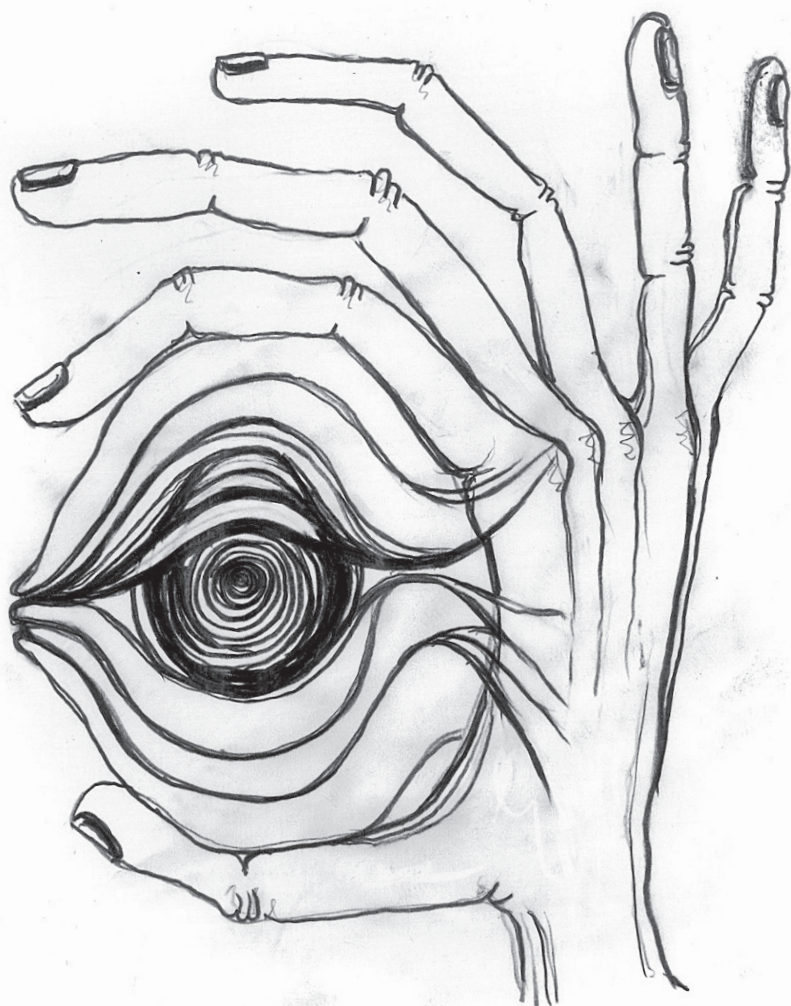
Gamze Kuş

Sone'ye...

İçindekiler

<i>Baykuş</i>	9
<i>Unutmak</i>	17
<i>Grev</i>	43
<i>Kıl</i>	49
<i>#</i>	59
<i>M.C</i>	67
<i>Aşk</i>	77
<i>Acı</i>	89
<i>Bavul</i>	91

Baykuş

Küçük kız henüz doğmuştu... Küçük bile değildi yani. Mutsuz bir eve doğmuştu. Hüzünlü, kocaman gözlü ab-laları vardı. Neye üzülmüşlerdi? Kim üzmüştü onları? Hiç erkek yoktu evde. Sanki biri bir levha asmıştı da kapıya, üzerine de “Erkekler giremez” yazmıştı. Neden? Bilmiyordu ki kız. Demin doğmuştu...

Balkonda ev halkının, daha önce hiç görmediği bir baykuş, şanına yaraşır biçimde gözlerini kırpmadan evi gözetliyordu. Kimileri baykuşların ölmüş ruhları öte dünyaya giderken koruduklarına, kimileri ise baykuşun uğursuzluk getirdiğine ferman buyuruyordu. Bilgelikle uğursuzluk arasında yarıştıran baykuşun, muhafızlık ettiği şimdi doğan bu kız, “kim bilir dünyasından” yola çıkmış geliyordu. Uğursuz! Böyle diyecekti kıza annesi. Öyle ya kız uğursuzluğu ile gelmişti. Gelmiş miydi?

Altı parmaklıydı kız... Ellerini sımsıkı yumruk yapmış küçük bir kuzu gibi ağlıyordu. Beyni ile vücudu arasında sinirsel bir bağlantı henüz oluşmadığı için mi, yoksa altıncı parmağını saklamak için mi sıkıyordu onları? Pembe beyaz kadife teni, ebenin nasırlı avuçları içinde çırpınıyordu. Baykuş, yaratılışının aksine, gördüğü masumiyet karşısında aniden gözünü kapatıp açtı ve henüz kimsesizliğinin farkında olmayan emanetine baktı...

Tertemiz bir başlangıç yapmaya geldiğini zannediyordu kız... Oysa başkalarının başlattığı, üstelik de kaderin ağlarını kalın iplerle ördüğü, kırık dökük yoksun bir hikâyenin ortasına bir ataç gibi iliştiliyordu. Bazılarınca bu hayata ilk geliştirdi kızın. Kimisi ise,

“Sayısız gelişlerinden biriydi. Yukarıda kendi iradesi ile ailesini seçmiş, biraz daha deneyim sahibi olacak, acıları onu kısa yoldan bilge ruha kavuşturacak” diyordu.

Sonra fark edecekti aslında, başkasının kaderine doğulduğunu...

Dünyaya ilk bakışında baykuşu gördü. Babası sandı ilkin baykuşu, oysa ilk harfi hariç hiçbir benzerliği olmayacaktı babasıyla baykuşun... Ve kız için, büyüdüğünde dahi söylenmesi dünyanın en zor hecesi olacaktı BA - BA...

Kız doğduğu evin balkonundan diğer evlerin çatısına baktı, efsaneye göre parmakları kesip o çatıya atmıştı dedesi.

“Parmaklar hâlâ orada mıdır?” diye düşündü.

Yoklardı...

“Baykuş alıp götürdü herhalde” dedi içinden.

Annesi kafasındaki soruların cevabını bulmuştu,
“İşte her şey bu çılgılığı atan küçük ucube yüzünden”
fetvasını buyurdu.

Uğursuz kelimesi, küçük kızın duyduğu ilk kelimeydi. Oysa hoş geldin de diyebilirdi ona. Hoş geldin...

Sancısı vardı kadının, sancısı kasıklarında değil yüreğindeydi... Neden böyle olmuştu anlamıyordu, çok sevmişti kocasını oysa. İnemeler, acılar içinde çılgılığı duyuldu kızın. Çılgılığı inletmişti küçük odayı. Meğer ölüsü olmayan bir yas evine doğmuştu kız ve ona giydirilen ilk giysi matem olmuştu...

Artık anlıyordu kız, doğduğunda kocaman gözlü abla-
larının neden mutsuz olduğunu. Bir kardeşleri olmuştu,
annesi çok kızgın ve kırgındı olanlara. Bir sorumlu arı-
yordu, özür dileyecek bir sorumlu... Meydan okuyacak
kimseyi bulamıyordu ıkınırken çocuğunu doğurmaya...
Bütün gücüyle ıkınıyordu, başına gelenlerin yasını tutu-
yordu ağlayıcı kadınlar gibi dövünerek...

Kocaman gözlü hüzün yüzlü ablalar, ne yapacaklarını
şaşırmışlardı daha demincek doğan küçük kıza. Sevmiş-
lerdi de aslında onu, birbirlerini sevdikleri kadar. Anne
acıdan yorgun düşüp sızmıştı bebeği doğurduğu döşe-
ğin üstüne. Hiç uyanmak istemiyordu, görmek istemi-
yordu bahtını dönüştüren altı parmaklı kızı... Gözka-